

NORGES HØYESTERETT

Den 19. juni 2006 avsa Høyesterett kjennelse i

HR-2006-01057-A, (sak nr. 2005/1626), sivil sak, kjæremål,

TV 2 AS

(advokat Trond Sollund – til prøve)

mot

Staten v/Helse- og omsorgsdepartementet

(Regjeringsadvokaten
v/advokat Therese Steen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Støle**: TV 2 AS har anlagt sak mot staten for å få prøvd Helse- og omsorgsdepartementets vedtak 11. juni 2002 om stadfestelse av Statens legemiddelverks forbud mot et innslag som ble bedømt som reklame for et legemiddel. Vedtaket var rettet mot leverandøren av legemidlet. Spørsmålet er om TV 2 har rettslig interesse i et søksmål om gyldigheten av vedtaket, jf. tvistemålsloven § 54 og Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 13.
- (2) I mai 2001 ble et innslag om sykdommen neglesopp vist en rekke ganger på TV 2. Innslaget hadde en varighet av ca. 30 sekunder og var ledsaget av følgende kommentarer:

”Over 100 000 nordmenn har soppinfeksjon i neglen, den blir ikke bra av seg selv, dessuten er den smittsom, den kan overføres andre steder på kroppen eller til andre personer, snakk med din lege.”
- (3) Kampanjen var betalt av Novartis Norge AS som markedsfører det reseptpliktige legemidlet Lamisil. Innslaget hadde ingen omtale av produsent/leverandør eller av Lamisil eller andre legemidler. Det ble vist ca. 50 ganger over tre uker, og sist 1. juni 2001. Novartis betalte i overkant av 800 000 kroner for kampanjen. For Høyesterett er det opplyst at Lamisil i 2001 hadde en markedsandel på 87 prosent.
- (4) Statens legemiddelverk påla i vedtak 23. januar 2002 Novartis å stoppe kampanjen under henvisning til at denne ble ansett som ulovlig reklame for reseptpliktig legemiddel, jf.

legemiddelforskriften § 13-10. Annonseringen var på dette tidspunkt for lengst avsluttet. Novartis påklaget vedtaket til Helse- og omsorgsdepartementet, som stadfestet vedtaket 11. juni 2002. En av innsigelsene – som altså ikke ble tatt til følge – var at den aktuelle annonseringen var unntatt fra reglene om reklame i forskriftens kapittel 13 i kraft av § 13-1 andre ledd bokstav c) om:

”... en legemiddelproducents/ -leverandørs omtale av helsespørsmål eller sykdomsomtale når det ikke direkte eller indirekte kobles med omtale av ett eller flere legemidler.”

(5) TV 2 ble langt senere kjent med saken. Selskapet henvendte seg til departementet første gang ved brev 24. mars 2003, og ba da om en revurdering. Departementet fastholdt imidlertid sitt standpunkt. Etter noe korrespondanse i saken tok TV 2 ut stevning 14. mai 2004. Påstanden var at departementets vedtak 11. juni 2002 kjennes ugyldig.

(6) Oslo tingrett avsa 4. januar 2005 kjennelse med slik slutning:

”1. Saken avvises.

2. TV 2 AS dømmes til innen 2 – to – uker fra denne kjennelses forkynnelse å betale saksomkostninger til Staten v/Helsedepartementet med kr 5000 – kronerfemtusen – med tillegg av lovens rente fra forfall og til betaling skjer.”

(7) Selskapet påkjærte kjennelsen til Borgarting lagmannsrett, som 12. oktober 2005 avsa kjennelse med slik slutning:

”1. Tingrettens kjennelse stadfestes.

2. I saksomkostninger for lagmannsretten betaler TV 2 AS innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse til staten v/Helse- og omsorgsdepartementet 8.000 – åttetusen – kroner med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven fra forfall til betaling skjer.”

(8) Kjennelsen var enstemmig for så vidt gjaldt spørsmålet om rettslig interesse etter tvistemålsloven § 54. Det var derimot dissens med hensyn til spørsmålet om norske domstolers forpliktelser etter EMK artikkel 13 jf. artikkel 10, idet en av dommerne stemte for at denne delen av søksmålet måtte fremmes.

(9) Selskapet har påkjært kjennelsen til Høyesteretts kjæremålsutvalg. Utvalget bestemte at kjæremålssaken i sin helhet skulle avgjøres av Høyesterett, og justitiarius at partsforhandling skulle finne sted etter reglene for ankesaker, jf. lov 25. juni 1926 nr. 2 § 6 andre ledd. Saken står for Høyesterett i det vesentlige i samme stilling som for lagmannsretten, men begge parter har enkelte nye anførsler. TV 2 har supplert kravet om dom for ugyldighet med flere varianter av fastsettelsessøksmål. De ulike alternativer som er presentert for Høyesterett, lyder slik:

”Alternativ 1: Helsedepartementets vedtak av 11. juni 2002 kjennes ugyldig.

Alternativ 2A: Det innslag om neglesopp som TV 2 sendte i 2001, og som ble betalt av Novartis AS, var lovlig.

Alternativ 2B: TV 2 kan lovlig kringkaste TV-innslag der en legemiddelprodusent eller legemiddeleverandør omtaler helsespørsmål eller fremkommer med sykdomsomtale

såfremt omtalen ikke direkte eller indirekte kobles med omtale av ett eller flere legemidler.

Alternativ 3: Statens legemiddelverk har ikke kompetanse til å forby TV 2 å sende TV-innslag der en legemiddelprodusent eller legemiddelleverandør omtaler helsespørsmål eller fremkommer med sykdomsomtale såfremt omtalen ikke direkte eller indirekte kobles med omtale av ett eller flere legemidler.”

- (10) Den kjærende part – TV 2 AS – har i korte trekk anført:
- (11) Prinsipalt gjøres det gjeldende at selskapet har rettslig interesse i å få prøvd gyldigheten av vedtaket jf. tvistemålsloven § 54. Vilkårene for fastsettelsessøksmål etter bestemmelsen er oppfylt.
- (12) Dersom Høyesterett skulle mene at selskapet ikke har rettslig interesse i å få dom for ugyldighet, er det for Høyesterett nedlagt subsidiære påstander som går på lovligheten av innslaget, respektive at Statens legemiddelverk kjennes uberettiget til å forby selskapet å sende innslag med omtale av helsespørsmål av den type saken gjelder. Hvis selskapet ikke har tilstrekkelig rettslig interesse i å få dom for noen av de påstander som er nedlagt, anføres subsidiært at det har krav på å få prøvd spørsmålet om konvensjonskrenkelse i henhold til EMK artikkel 13.
- (13) Lagmannsretten har uriktig kommet til at rettslig interesse ikke foreligger. Retten tar feil når det er lagt til grunn at en dom ikke vil gi noen avklaring for andre fremtidige tilfeller. Helt sentralt er her at vedtaket bygger på en generell forståelse av legemiddelforskriften som ikke er holdbar: Staten innfortolker et vilkår i unntaksbestemmelsen om at innslaget ikke kan ha salgsfremmende hensikt. Departementet bygger derved på en innskrenkende tolkning av unntaksregelen som mangler støtte i ordlyden. Riktig forstått omfattes slik helseinformasjon som saken gjelder direkte av regelen, og den er da lovlig. Ved vurderingen av spørsmålet om rettslig interesse må for øvrig selskapets pretensjon om brudd på EMK artikkel 10 til vern om ytringsfriheten tillegges vekt. Det vises blant annet til Høyesteretts kjennelse 24. april 2006 i sak HR-00682-A.
- (14) Samtlige nedlagte påstander gjelder rettsforhold, og det foreligger en rettsuvisshet som selskapet har et vedvarende og aktuelt behov for å få avklart. TV 2 må løpende vurdere henvendelser fra kunder om betalt plass for helseinformasjon som den saken gjelder, opp mot forskriften. Overtredelser av bestemmelsene i forskriften kapittel 13 er videre straffbelagt, og selskapet kan pådra seg ansvar som medvirker. At det er Novartis som står som direkte adressat for vedtaket, kan da ikke være til hinder for at TV 2 har krav på å få prøvd gyldigheten.
- (15) Det er ikke forskriften som angripes gjennom søksmålet, men departementets vedtak som innebærer en uhjemlet utvidelse av forskriftens anvendelsesområde. I realiteten søker staten å håndheve et tilnærmet absolutt forbud mot at legemiddelprodusenter formidler helseinformasjon. Sammenholdt med det forhold at den samme generelle forståelse må antas å ville bli lagt til grunn for fremtidige vedtak, har selskapet et aktuelt behov for rettsavklaring. Virkningen for TV 2 er for øvrig den samme om det er helsemyndighetene som treffer vedtaket etter legemiddellovgivningen eller Statens medieforvaltning etter annet lovverk. At selskapet har nødvendig tilknytning til søksmålsgjenstanden, underbygges blant annet av at legemiddelforskriften § 13-4 utgjør en del av

hjemmelsgrunnlaget for vedtaket – en bestemmelse som forbyr reklame for legemidler på fjernsyn.

- (16) Dersom Høyesterett skulle komme til at TV 2 ikke har rettslig interesse i henhold til tvistemålsloven § 54, må det i hvert fall ha krav på å få behandlet pretensjonen om konvensjonsbrudd i kraft av retten til en effektiv prøvelsesrett etter EMK artikkel 13. Det er lite hensiktsmessig at selskapet skal henvises til å reise erstatningssøksmål mot staten for å få prøvd rettmessigheten av vedtaket. At konvensjonen også omfatter vern av kommersielle ytringer, er ikke tvilsomt. Og ved anvendelse av lovskravet i artikkel 10 nr. 2 bør norske domstoler legge til grunn en lavere terskel enn EMD anvender ved sin etterfølgende prøving. Også subsumsjonen må kunne prøves. Under enhver omstendighet er det prosedabelt å hevde at helsemyndighetenes lovforståelse, slik den er kommet til uttrykk i vedtaket, ikke er holdbar, og noe mer kan ikke kreves. At statene har større spillerom for skjønn her enn i forhold til politiske ytringer, bestrides ikke, men er ikke avgjørende for retten til prøving.
- (17) TV 2 AS har nedlagt slik påstand:
- ”1. Saken fremmes.**
- 2. TV 2 AS tilkjennes saksomkostninger for tingretten, lagmannsretten og Høyesterett med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven fra forfall til betaling skjer.”**
- (18) Kjæremotparten – *staten v/Helse- og omsorgsdepartementet* – har i korte trekk anført:
- (19) Lagmannsretten har med rette avvist søksmålet under henvisning til at vilkårene for fastsettelsessøksmål ikke er oppfylt. Så vel den opprinnelig nedlagte påstand om ugyldighet som de subsidiære påstander, som er nye for Høyesterett, gjelder krav om dom for abstrakte rettsforhold. TV 2 er ikke part i saken, idet vedtaket retter seg mot Novartis. Dette er i samsvar med fast praksis. Statens legemiddeltilsyn forholder seg ikke til mediene i sin håndheving av legemiddellovgivningen.
- (20) Abstrakte rettsforhold tilfredsstillende ikke kravet til ”rettsforhold” i tvistemålsloven § 54, noe som fremgår av langvarig og entydig rettspraksis. Når TV 2 argumenterer med at formålet er å få avklart en generell rettsuvisshet, hjelper det ikke at den prinsipale påstanden knytter an til ugyldighet. Det ville ikke være mulig å fastslå hvilke rettslige konsekvenser en dom for ugyldighet skulle få. De subsidiære påstandene bringer ikke inn noe nytt og illustrerer ytterligere at det dreier seg om et abstrakt eller hypotetisk krav. Selskapet kunne valgt å anlegge erstatningssøksmål mot staten. I et slikt søksmål ville man få prøvd prejudisielt pretensjonen om vedtakets gyldighet.
- (21) Aktualitetskravet er heller ikke oppfylt. Saken gjelder et fortidig forhold. Kampanjen var avsluttet da vedtaket ble truffet, og vedtaket ligger langt tilbake i tid. Straffesak er ikke reist mot noen, og TV 2 har ikke på noe tidspunkt hatt avtale med Novartis om videreføring eller gjentakelse av kampanjen. Rettspraksis viser at det må påvises en nærliggende mulighet for at samme situasjon vil oppstå igjen mellom de samme parter i rimelig nær fremtid. Vilkåret er ikke oppfylt i vår sak.
- (22) Når det gjelder Høyesteretts kjennelse av 24. april 2006 i sak HR-00682-A, har staten anført: Det er nærliggende å forstå avgjørelsen slik at søksmålsadgangen etter

tvistemålsloven § 54 er utvidet som en følge av EMK artikkel 13, slik altså at retten til effektivt rettsmiddel etter konvensjonen har vært en nødvendig premis for at rettslig interesse er ansett å foreligge. Slik forstått, mener staten at den rettsoppfatning som ligger til grunn for kjennelsen avviker fra en tidligere klar rettsstilstand, og at den ikke bør opprettholdes. Men selv om avgjørelsen skulle bli opprettholdt, er de faktiske forholdene i vår sak så forskjellig fra denne, at løsningen uansett må bli at rettslig interesse ikke foreligger.

- (23) I forhold til den prinsipale påstanden om dom for ugyldighet er heller ikke tilknytningskravet oppfylt. I offentligrettslige forhold er utgangspunktet at saken må dreie seg om saksøkerens egen rett eller plikt overfor det offentlige. I vår sak foreligger heller ikke særegne hensyn som tilsier at tilknytningskravet er oppfylt.
- (24) Ved vurderingen av om TV 2 har krav på å få prøvd gyldigheten av vedtaket i henhold til EMK artikkel 13, må det få betydning at søksmålsvilkårene etter tvistemålsloven § 54 ikke er oppfylt. Det er ikke rettslig grunnlag for å la artikkel 13 gå foran § 54 når det ikke er nødvendig for å sikre at saksøkeren får en nasjonal rettslig prøving. I dette tilfellet har TV 2 hatt alternativ søksmålsadgang ved å gå til erstatningssøksmål mot staten, men har valgt å avstå fra det.
- (25) Subsidiært anføres at TV 2 ikke har et ”arguable claim”. Selskapet er ikke et offer for et inngrep i ytringsfriheten, jf. EMK artikkel 10. EMD prøver dessuten bare rent unntaksvis subsumsjonen ved vurderingen av lovskravet i artikkel 10 nr. 2. Arten av ytringen har betydning for graden av beskyttelse. Vår sak gjelder en kommersiell ytring, og beskyttelsen mot inngrep er langt svakere enn for politiske ytringer. Forbudet mot reklame for reseptpliktige legemidler er etablert av hensyn til folkehelsen, bygger på allmenn europeisk konsensus, og inngrepet er nødvendig i et demokratisk samfunn. Inngrepet er proporsjonalt.
- (26) Atter subsidiært har staten anført at de begrensninger i adgangen til å anlegge søksmål som følger av tvistemålsloven § 54 ligger innenfor det som må godtas i forhold til artikkel 6 nr. 1, jf. Rt. 2001 side 1123. Det må følge av dette, og dessuten av EMDs praksis, at de samme begrensninger må aksepteres i forhold til artikkel 13.
- (27) Staten v/Helse- og omsorgsdepartementet har nedlagt slik påstand:
- ”1. **Lagmannsrettens kjennelse stadfestes.**
 2. **Staten v/Helse- og omsorgsdepartementet tilkjennes saksomkostninger for Høyesterett med tillegg av rente etter forsinkelsesrenteloven fra forfall og til betaling skjer.”**
- (28) *Jeg er kommet til at kjæremålet ikke fører frem.*
- (29) Lagmannsretten har avvist saken fordi TV 2 manglet rettslig interesse i kjæremålet, og utvalget – nå Høyesterett – har full kompetanse ved prøving av kjæremålet, jf. tvistemålsloven § 404 nr. 1.
- (30) Selv om TV 2 for Høyesterett har lagt ned flere subsidiære påstander, er det naturlig ved drøftelsen av søksmålsbetingelsene etter tvistemålsloven § 54 å ta utgangspunkt i den prinsipale påstanden med krav om dom for ugyldighet. Slik jeg ser på saken, er det

sentrale i forhold til spørsmålet om rettslig interesse søksmålets art og aktualitet. Utgangspunktet er at man ikke kan få dom for abstrakte rettsforhold, som påpekt av tvistemålsutvalget i NOU 2001: 32 side 191. Utvalget peker også på sammenhengen mellom aktualitetskravet og behovet for rettslig avklaring og uttaler:

”Når det gjelder adgangen til å få dom for abstrakte rettsforhold, er det utvalgets syn at man bør holde fast ved den regel som i dag er utgangspunktet, nemlig at man ikke kan få dom for abstrakte rettsforhold. Domstolenes oppgave må være å løse de konkrete, foreliggende tvister. Utvalget bemerker her at så lenge det foreligger et aktuelt behov for avklaring, vil søksmål kunne anlegges selv om forholdet fortsatt har karakter av fremtidig forhold, jf. for eksempel Rt. 1998 side 300. For så vidt er det en sammenheng mellom aktualitetskravet og behovet for rettslig avklaring. Utvalget påpeker at det har vært en betydelig utvikling på dette området. Enkelte eldre avgjørelser, jf. blant annet Rt. 1967 side 1290 – som gjaldt søksmål for å forhåndsavklare om overdragelse av en andelsobligasjon med tilhørende leierett ville utløse forkjøpsrett fra gårdselskapet – kan synes meget restriktive. Behovet for rettslig avklaring ble tilsynelatende skjøvet i bakgrunnen slik at løsningen var gitt dersom kravet kunne rubriseres som et ”abstrakt rettsforhold”. Søksmålet måtte da avvises. Dagens rettsstilstand vektlegger derimot behovet som det sentrale for om søksmålet skal fremmes eller ikke, jf. Rt. 1998 side 300.”

- (31) Denne beskrivelsen er etter min mening dekkende.
- (32) Vedtaket er i vår sak rettet mot Novartis. TV 2 var ikke part etter vedtaket. Novartis har ikke angrepet vedtaket rettslig. Videre var kampanjen som vedtaket gjaldt, avsluttet uten at det forelå avtale om videreføring eller gjentakelse av annonseringen. På det tidspunkt søksmålet ble reist, var det gått innpå tre år siden annonseringen var avsluttet. Det må legges til grunn at det ikke er aktuelt for Novartis å få innslaget sendt igjen.
- (33) Det er vanskelig å se at det vil ha konkret betydning for TV 2 å få dom for at vedtaket er ugyldig. Selskapet har vist til at forbudet er straffesanksjonert etter legemiddelforskriften, og at det ved en eventuell fornyet annonsering i strid med vedtaket ville kunne bli spørsmål om et medvirkeransvar. Jeg finner imidlertid ikke grunn til å gå nærmere inn på dette. Straffesak er ikke reist.
- (34) Det dreier seg altså om et fortidig vedtak som ikke er rettet mot TV 2. Selskapet, som baserer sin virksomhet på reklameinntekter, har nok en avledet interesse i å få avklart rekkevidden av legemiddelforskriftens forbud mot reklame for reseptbelagte legemidler – herunder den generelle forståelse av unntaksbestemmelsen i § 13-1 andre ledd bokstav c. Interessen i søksmålet er imidlertid ikke knyttet til vedtaket, men til et ønske om avklaring av en rettsuvisshet av generell eller abstrakt karakter. Når det er tilfelle, kan det ikke være avgjørende at departementet i sin begrunnelse for vedtaket har gitt uttrykk for en rettsoppfatning som selskapet er uenig i. TV 2 kommer for så vidt ikke i en annen stilling enn for eksempel TV Norge, som vil kunne ha en tilsvarende avledet interesse i en avklaring av den generelle rettsstilstand. Når det gjelder sammenhengen mellom aktualitetskravet og behovet for rettslig avklaring, gir Rt. 1991 side 21 og Rt. 1996 side 994 støtte for at kravet til rettslig interesse heller ikke kan anses oppfylt i vår sak. Saken ligger annerledes an enn de påberopte avgjørelsene blant annet i Rt. 1998 side 300 og Rt. 2001 side 1413.
- (35) Med hensyn til de påstander som selskapet for Høyesterett har nedlagt subsidiært og atter subsidiært, finner jeg det tilstrekkelig å bemerke at de krav som her fremmes har enda klarere preg av abstrakte søksmål enn den prinsipale påstand om dom for ugyldighet.

- (36) Ettersom jeg har kommet til at kravet til søksmålgjenstand og kravet til søksmålssituasjonen ikke er oppfylt, ser jeg ikke grunn til å gå nærmere inn på tilknytningskravet. Min konklusjon er etter dette at søksmålsvilkårene etter tvistemålsloven § 54 ikke er oppfylt.
- (37) Spørsmålet er så om TV 2 har krav på å få fremmet søksmålet i medhold av EMK artikkel 13. Jeg bemerker innledningsvis at vår sak etter mitt syn ikke gir foranledning til å gå inn på de prinsipielle spørsmål staten har reist med utgangspunkt i Høyesteretts avgjørelse fra april 2006. Det var i den saken for øvrig spørsmål om NRK skulle få prøvd rettmessigheten av et rettslig forbud mot upubliserte ytringer i et program om undersøkende og kritisk journalistikk – en forhåndssensur og dermed et inngrep i ytringsfriheten som går til kjernen i vernet etter Grunnloven § 100 og EMK artikkel 10.
- (38) Avgjørende for mitt standpunkt i vår sak er at også konvensjonen bygger på at det gjelder et aktualitetskrav, jf. blant annet Rt. 2005 side 1104 avsnitt 35. Retten til effektivt rettsmiddel ("remedy") etter artikkel 13 taler om en krenkelse ("violation"), og det følger av artikkel 34 om individklager at det er den som har vært utsatt for en krenkelse av rettigheter etter konvensjonen ("victim"), som er beskyttet. Jeg viser om dette også til Erik Møse, *Menneskerettigheter*, 2002, side 127:
- "Klageren må som hovedregel selv være direkte berørt av statens inngrep. Bare i unntakstilfelle aksepteres det at klagen kommer fra et "indirekte offer" (foreldre på vegne av barn, ektefeller eller andre nærstående). (...)**
- Klageren må ha aktuell interesse i saken. Som hovedregel kan det ikke klages over en mulighet for fremtidige krenkelser. (...)"**
- (39) TV 2 har påberopt EMDs avgjørelser i sakene Groppera Radio AG og andre mot Sveits, sak nr. 10890/84, og Bowman mot Storbritannia, sak nr. 24839/94. Av premissene fremgår imidlertid at klagerne her ble funnet å være direkte berørt ("directly affected") av de nasjonale myndigheters inngrep, og jeg er enig med staten i at selskapets forhold til departementets vedtak i vår sak er av en annen og mer avledet karakter. Det har ikke fra myndighetenes side vært grepet inn overfor TV 2, som har sendt innslaget, og det vedtaket overfor Novartis som saken gjelder, har ikke aktuell betydning for TV 2.
- (40) Jeg har etter dette ikke foranledning til å gå inn på de øvrige innsigelser som har vært reist fra statens side knyttet til anvendelse av EMK artikkel 13 jf. artikkel 10.
- (41) Når artikkel 13 ikke gir grunnlag for rettslig prøving av den prinsipale påstand om ugyldighet, er det heller ikke grunnlag for å fremme søksmålet i samsvar med de subsidiære påstander.
- (42) Kjæremålet har ikke ført frem, og TV 2 bør i samsvar med hovedregelen i tvistemålsloven § 180 første ledd ilegges saksomkostninger for Høyesterett. Oppgaven lyder på kr 81 890, hvorav salær utgjør kr 80 000, og jeg legger den til grunn.
- (43) Jeg stemmer for slik

K J E N N E L S E :

1. Lagmannsrettens kjennelse stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler TV 2 AS til staten v/Helse- og omsorgsdepartementet 81 890 – åttientusenåttehundreognitti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.

- (44) Dommer **Stang Lund:** Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.
- (45) Dommer **Stabel:** Likeså.
- (46) Kst. dommer **Kaasen:** Likeså.
- (47) Dommer **Gjølstad:** Likeså.
- (48) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

K J E N N E L S E :

1. Lagmannsrettens kjennelse stadfestes.
2. I saksomkostninger for Høyesterett betaler TV 2 AS til staten v/Helse- og omsorgsdepartementet 81 890 – åttientusenåttehundreognitti – kroner innen 2 – to – uker fra forkynnelsen av denne kjennelse med tillegg av den alminnelige forsinkelsesrente etter forsinkelsesrenteloven § 3 første ledd første punktum fra utløpet av oppfyllelsesfristen til betaling skjer.

Riktig utskrift bekreftes: